

Részesztársak az evangéliumban

Lekció: 1Móz 11,1-9; Apcsel 2,1-12/Textus: 1Kor 9,19-27

2016. máj. 15. Pünkösöd

A korinthusi levél alapján hetek óta azzal foglalkozunk, hogyan formálódik, hogyan él, és milyen kihívásokkal néz szembe egy nagyvárosi keresztény gyülekezet. Milyen kérdések vetődnek fel ott, ahol a Jézus Krisztusról szóló örömhír által formált közösség találkozik azzal a kultúrával, amelyben él. Pál nagyon konkrét, gyakorlati, pásztori ebben a levélben - és mi magunk ugyanezt várjuk abban, ahogy a Szentlélek ma is megszólal e régi szöveg által közöttünk.

A 9. fejezetben Pál leírja, hogy bár joga lett volna a korinthusiak pénzéből (adományaiából) élni, amikor közöttük és értük munkálkodott, ő maga erről a jogáról lemondott, azért, hogy még véletlenül se legyen ez akadálya annak, hogy a korinthusiak egyre jobban magukhoz öleljék Jézus Krisztust. ("Te csak azért mondod ezt, mert pénzt kapsz érte..." típusú vádagnak veszi elejét.) A jelen szakasz ugyanezt a gondolatot viszi tovább: Miért? Miért kész Pál lemondani arról, ami jár neki? Mit jelent neki az evangélium terjedése? Hogyan szoríthatja háttérbe anyagi érdekeit ezért? A választ ebben a mondatban találjuk meg: "*Mindezt az evangéliumért teszem, hogy én is részesztárs legyek abban.*" Részesztárs. Kedves konfirmandusok: még nem késő elszaladni... hiszen amit fogadtok, hogy egész életetekben Jézus Krisztus követői lesztek, lényegében ugyanez. Részesztárs lesztek az evangéliumban. Kedves gyülekezet! Aki Jézus követőjének vallja magát, az részesztárs az evangéliumban. Ma arról beszéljünk, hogyan éljünk, hogy részesei legyünk az evangéliumnak!

1. Mit jelent, hogy az evangélium részesztárssá tesz?
2. Milyen formát ölt az életünkben?
3. Mi szükséges ennek megéléséhez nap mint nap?

1. Mit jelent, hogy az evangélium részesztárssá tesz?

Egy dogmának, egy gondolatnak, egy elméletnek nem lehet *részesztárs*a lenni. A szó jelentése: részt venni valamiben másokkal. Valami, ami történik, ami megfogható, ami valóságos, és amiben nem egyedül vagyunk. Mit ért hát Pál azon, hogy részesztárs az evangéliumban? Mi a történet és kik a társak?

Az evangélium nem eszme tehát, hanem Isten cselekedete a történelem folyamán. Egy nagy történet, amelynek egyik állomása Pünkösöd. De nézzük az elejéről, és vázoljuk fel a történetet a Biblia alapján!

Az első fejezetben a káosz, sötétség és formátlanság valóságában Isten szava és Lelke által rendet, formát, világosságot, színeket, életet hoz, mindezt betetézve az ember megalkotásával, aki valamilyen titokzatos módon hasonló hozzá, az életet adó teremtő képét hordozza. Egység, harmónia, szeretet, gazdagság - Isten látta, hogy minden nagyon jó, amit alkotott.

A második fejezetben ebbe a színes és harmonikus világba betör a sötétség, az élet helyébe lép a halál, az Istennel és a másik emberrel való bizalommal teljes szeretetkapcsolat helyére a félelem, gyanakvás és gyűlölet. Az ember fellázad Isten ellen, eszik a fa gyümölcséről, ami azt jelenti, hogy kilép az Istennek való szeretetteljes engedelmességből, és minden széthullik. Azt látjuk, hogy az ember egyre távolabb kerül Istentől, és egyre pusztítóbb erők jelennek meg az életében, a gonoszság elhatalmasodik a földön. Ennek a szakasznak a vége Bábel története: az emberiség meg akar szabadulni Istentől ("szerezzünk magunknak nevet"), és önmagában akar egységet, hatalmat nyerni. Ezt jelképezi a torony építése - de Isten nem engedi, ezért leszáll, és összekeveri az emberiség nyelvét, és szétszéleszti őket a földön. Nincs egység, nincs megértés, nincs közös életnek lehetősége Isten nélkül.

A harmadik fejezetben Isten elkezd összegyűjtő, helyreállító, gyógyító és szabadító munkáját: elhív egy embert, Ábrahámot, hogy megáldja őt, a belőle származó népet. Kiválaszt, elhív egyet a magáénak (nem fejezi be történetét Bábelrel és az ítélettel!), de mindezt azért teszi, hogy ezen a népen keresztül áldást juttasson a föld minden népeinek (1Móz. 12.1-3). Amint Isten ígéretei az évszázadok alatt formát öltenek, kialakul Isten népe, Izrael, akivel szövetséget köt (2Móz19-20), és arra hívja őket, hogy Istennek szentelt és Isten törvénye által vezetett életük által legyenek világosság a népeknek. Izrael csak részben képes betölteni ezt az elhívást, és a próféták elkezdenek egy napról és egy tökéletes uralkodóról beszélni, akinek uralma alatt helyreáll majd mindaz, ami kezdetben összetört.

A negyedik fejezetben eljön Jézus, aki hirdeti Isten uralmának érkezését, tanítja és cselekszi Isten országának dolgait. Tanítása, gyógyítása, szabadításai arról beszélnek, hogy benne jelen van mindaz, ami helyreállítja az Istentől elszakadt, bűn alá rekesztett világot. Létrehív egy közösséget, akiket arra készít, hogy tanítsák, amit ő tanít, és tegyék, amit ő tesz, legyenek Isten világossága a népek között. Tanítványai nem várják, bár őt tudja, hogy meg kell történnie: őt, a próféták által megígért uralkodót elfogják és keresztre feszítik. A harmadik napon feltámad, amivel az Atya igazolja, hogy Fia halála valóban nem véletlen és nem is kudarc, hanem az Isten országának a szíve. Jézus Krisztus halála váltság a világ bűneiért, hogy általa és benne megbékéljünk az Atyával, hogy benne és általa összegyűjtessenek a népek az ő népévé.

Az ötödik fejezet nyitánya Pünkösöd története - amely Bábel történetének ellenpárja. Ott az ember akarta istenné tenni (az Úr nélkül) önmagát - itt Isten jön el, és helyezi Isteni valóját, Szentlelkét az övéibe. Ott az ember akart egységet Isten nélkül, és lett belőle káosz és szétszóratás, itt Isten Lelke teremt egységet és megértést a népek között és hoz létre egy új közösséget. Ott emberek mennek el reménytelenül - itt emberek érkeznek Isten országába új reménységgel. Igen, a Szentlélek ezen összegyűjtő és helyreállító munkája történik itt is, most is, közöttünk is! Ezt ünnepeljük ma! A történet itt zajlik közöttünk... a személyek itt vannak velünk, valamint szerte a világban.

A hatodik fejezet az lesz, amikor Jézus visszajön, lezárul az összegyűjtés, a misszió nagy korszaka. Visszajövetelével minden nép előtt nyilvánvaló lesz, hogy ő a király, akiben Isten újjáteremti az egész világot.

Mit jelent mindennek a fényében, hogy az evangélium részestársá lesz? Először, hogy Jézus Krisztusban van egy történetünk, amelyben minden a helyére kerül. Részesei lettünk valaminek, amely messze túlmutat rajtunk, a lehetőségeinken, a reményeinken, a vágyainkon. Kinyílt az ég felettünk, megnyílt a történelem előttünk és utánunk, és mindez nem elnyom, nem megnyomorít, hanem felemel bennünket. Az evangélium azt jelenti, hogy Isten történetének a részesei lettünk. Másodszor, Jézus Krisztusban részesedtünk. Vele együtt meghaltunk; a kereszten ő értünk halt meg, elmosta szennyünk, elvette bűnünk. Vele együtt feltámadtunk, részesedünk az új életben, Isten új világában, járhatunk egy új valóságban. Erről beszél a keresztség, amit a konfirmációban megerősítünk. Harmadszor, ebben az Úrban nemcsak egy történetet, hanem egy családot is kaptunk: Isten népe közösségét. Minderről vallja az apostol egészen szenvedélyesen és személyesen: *"Mindezt az evangéliumért teszem, hogy én is részestárs legyek abban."* Lássuk, mi jelent ez neki, hogyan alkalmazza a korinthusi helyzetre.

2. Milyen formát ölt az az életünkben?

Ha az evangélium a fenti nagy történetben részesít, akkor ez sokkal többet jelent, mint hogy *én mit kaptam vagy kapok Istentől*. Benne van Isten sok-sok ajándéka, de benne van az is, hogy tudatosan éljük Krisztusban ezt a nagy történetet. Mi ennek a célja? Hogyan tehetjük ezt? Erre a két kérdésre ad választ Pál apostol levelében.

„Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek.” Hogyan lesz tehát Pál részese az evangéliumnak? Azáltal, hogy másokat is meg akar nyerni. Ebben a rövid szakaszban ötször használja ezt a kifejezést: megnyerni másokat. Végül így summáz: *"mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket."* Megnyerni, vagy megmenti másokat, ez az, ami az apostolt mindenk előtt mozgatja. Vajon miért? Miért akar másokat a maga hitére megnyerni, mit gondol, hogy neki másokat meg kellene menteni? - kérdezhetjük. Nem azt kellene-e inkább mondani, hogy rendben Pál, te ezt hiszed, te ezt a történetet és ezt az evangéliumot hiszed, de ezt a rámenős térítő beszédet jobb lenne mellőzni? Neked van egy hited, kedves Pál, de micsoda intolerancia, hogy azt gondold, másoknak is erre van szüksége. Vagy azonnal gyanakszik a mai ember: megnyerni, megmenteni? Hogyan? Erőszakos térítés? Miféle intellektuális felsőbbrendűség ez Pál részéről, hogy másokat akar megnyerni? És igen, mindezzel együtt az evangéliumnak, Isten nagy helyreállító történetének, a történet Urának, Jézus Krisztusnak nem lehetünk úgy részestársai, hogy másokat nem akarnánk megnyerni. Hiszen ez a történet vagy igaz, és akkor mindenkit meg kell nyerni lehetőség szerint Jézusnak, vagy nem igaz, és akkor el kell felejteni. De semmiképpen sem tartható, hogy "valakinek igaz, másnak meg nem igaz." Mit kezdünk a feszültséggel? Az ellenérzésekkel, a félelemmel, hogy minket itt meg akarnak téríteni? Illetve hogyan élhet bennünk a páli tűz, hogy másokat megnyerjünk, egy olyan világban, ahol ennek még a gondolatát is gyűlölik sokan?

A válasz abban van, amit az apostol Jézustól vesz. Szenvédélyesen meg akar nyerni másokat Krisztusnak - de nem felülről, erőből, hatalomból, hanem úgy, hogy "alájuk száll", szolgájuk lesz: *"Mert bár én mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek."* És ezt folytatja: zsidóknak olyanná lettem

mint aki zsidó; törvény uralma alatt levőknek, mint aki maga is a törvény uralma alatt van; törvény nélkülieknek, mint aki törvény nélküli; erőtléneknek erőtlenné lettem... csakhogy megnyerjek némelyeket. Mit jelent ez? Pál szabad a zsidó kultikus törvényektől (étel, mosakodás, stb) Krisztusban szabad - de ha kell, betartja ezeket, hogy szolgálhassa az evangéliummal a zsidókat. A törvény nélküliek a pogányok, akik nem kapták Isten törvényét, a tórát - nekik olyan lesz, mint aki maga is pogány, azaz nem különül el tőlük, mert valójában zsidó. Nyilvánvalóan ez nem etikai kérdésekre vonatkozik, de az apostol életstílusában, szokásaiban, étkezési kérdésekben mind-mind kész feladni jogaiból, szabadságából, akár személyes preferenciáiból azért, hogy közel legyen másokhoz, hogy úgymond szolgáljuk legyen, és ezzel is hitelesen tárja eljűk az evangéliumot. Ezt munkálja a Szentlélek: pártusok pártusok nyelvén, médek a médek nyelvén hallják az evangéliumot. A Szentlélek minden nép, minden kultúra nyelvét ismeri, és az általa felhatalmazott követeket odavezeti. Gyönyörű út ez Isten népének, Jézus útja, az alászállás útja, mások szeretetének és szolgálatának az útja. Igen, Pál másokat megnyerni akar az evangéliumnak, nem tehet mást, szorongatja Isten szeretete, de ez nem agresszív térítés, hanem szolgálat és szeretet.

Ez pedig nagyon is gyakorlati kihívás nekünk, Isten népének. A városban nagyon sokféle szubkultúra létezik. Hogyan nyerhetjük meg őket Krisztusnak? Kik a hozzánk közel lévő, de tőlünk különböző emberek? Hogyan tudnánk belépni a helyzetükbe - mit kellene feladnunk és mit kellene felvennünk ehhez? Hogyan lehetnénk tudatosabbak abban, hogy mindenkinek mindenné legyünk? Mi lenne ennek a mi részünkről az ára? Miért szükséges ez az azonosulás ahhoz, hogy megnyerjünk némelyeket? Mindez Jézus útja, ahogy a Szentlélek elindít minket újra és újra mások felé. Ha részesek akarunk lenni, egyre mélyebben, egyre tudatosabban Isten nagy történetének, Jézus Krisztusnak, ezen kérdések mentén nézzünk rá környezetünkre és magunkra. Isten nagy története - és a mi kicsiny kényelmünk feladása... Jézus Krisztus hatalmas váltsága - és az, korinthusiak, hogy inkább nem esztek bálványáldozati húst... Részesülés az evangéliumban - és az, hogy lenézem, kritizálom azt, aki más, vagy szeretettel túllépek azon, hogy mennyire más, és megpróbálom megismerni az embert... Hogyan lehetek a szolgálója? Hogyan lehetek olyan, mint ő, azért, hogy hitelesen mutathassam be neki Jézust? Amint figyelünk erre, úgy fog a Szentlélek egyre nagyobb ajtókat nyitni nekünk.

3. Mi szükséges ennek megéléséhez nap mint nap?

Részesárnak lenni az evangéliumban - olyan ez, mint egy futóverseny, mondja az apostol. Aki győzni akar, annak edzeni kell, annak önmagát keményen meg kell fegyelmeznie, mert ha nem edz, ha ezzel nem terheli a testét, ha nem mond le bizonyos ételekről, programokról, kedvtelésekről emiatt, soha nem lesz övé a babérkoszorú. Ezért Pál egyértelmű: ő úgy fut, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, vagy - egy másik, a bokszoló képét használva - úgy öklöz, mint aki nem a levegőt kaszálja. Célra tart, megsanyargatja magát, hogy övé legyen a jutalom.

Kedves konfirmandusok! Ennél találóbb képpel nem szólhatna ma a Szentlélek hozzátok. Nemsokára felálltok, készülve a fogadalomtételre, ez a startvonal. Igen, a célegyenes is, hiszen beértetek, Isten népének, az evangélium történetének részesei lettetek Jézus Krisztus által. De ez a startvonal is, hiszen Isten nagy története megy tovább, veletek és általatok is. Ez a cél, hiszen tele a szívetek hálával és örömmel Krisztus megtapasztalt kegyelme felett. De a

startvonal is, hiszen hálából arra adjátok magatokat oda, hogy másokat is megnyerjétek Jézus Krisztusnak. Osztálytársakat és családtagokat, munkatársakat és barátokat. Mindannyian tanúi vagyunk ma ennek, mind, akik veletek együtt az evangélium részesei vagyunk, és veletek együtt futjuk a pályát.

Mire van hát szükségetek, mire van mindannyiunknak szüksége? Edzéstervre, hogy alkalmatlanná ne legyünk, azaz imádságra, közösségre, szolgálatra. Minderről sokat tanultunk együtt, nem fejttem itt ki, csak emlékeztetlek titeket rá. A Szentlélek pedig segítségül lesz. Leszáll, hogy megerősítsen, felhatalmazzon, részesítsen újra és újra Jézus Krisztusban, ajándékaiban és küldetésében. Így készüljünk most a hitvallásra, fogadalomtételre, majd az úrvacsorai közösségre. Ámen!

Lovas András